

ХОТІЛА ХОТІТИ

Я сиділа на її кухні. Було чути, як сочиться вода з крана, випробовуючи на міцність емаль ванни. Звуки крапель виклика́ли в мені бажання “капати” дівчині на мозок. Однак я стримувалася.

Вона має пройти свій шлях. Усе, що треба робити в такій ситуації, – це мовчки стояти на роздоріжжі з табличкою, на якій написано “я поруч”. Тому що кожній людині, яка заплуталася, потрібен той, хто бачить усе збоку й може підтримати. Але не той, хто тицяє пальцем у помилки. Та й хто я їй? Знайома... Навіть не подруга.

Я подумала: “От було б добре, якби вона відремонтувала ще й той шланг, яким інертно витікають її дні в каналізацію застоюного життя”.

Деякі мовчазні паузи лунають гучніше, ніж реве бегемот у річці, який побачив самку і хоче спаруватися. То була саме така мовчанка.

– Місяць тому я вже думала, що треба з тим щось робити... – знітилася вона.

“Ага, хотіла хотіти...” – подумала, але промовила щось інше.

– Це твоя справа, Єво. Якщо тобі так добре...

Я злукавила. Адже точно знаю: тому, у кого місяцями протікає кран, не може бути добре. Найімовірніше, така людина не знає, за що взятися, тому що в неї таких дірок стільки, як у решеті. А десь у її душі є ще й Маріанська западина... Єва була чесніша за мене й підтвердила це.

– Ні, недобре... Просто не мала часу... – випалила хазяйка.

Тепер нам обом стало зрозуміло, що вона верзе дурниці.

Дівчина засміялася. Я прислухалася до її сміху. Він був непевнений, затиснутий, мов якесь нервове хихикання.

ДІМ, У ЯКОМУ ПРОТІКАЄ КРАН

Дім, у якому кілька місяців протікає кран, вказує на стан людини, яку влаштовує власна байдужість. Є сотні способів вирішити це питання, як і сотні відмовок, щоб його не зачіпати.

Тим краном можна й не користуватися, адже він – не єдине місце в домі, звідки тече вода. Біда в іншому: він – оте перше “де тонко, там рветься” і початок усіх дір, з яких, як із сифона, виривається потік проблем.

І якби ж то йшлося лише про матеріальне!

Ідеться про душу, яка звикла до стану “пускати все самопливом”.

Як вода, що постійно просочується, призводить до корозії змішувача, так і всяке зло шукає портал або шпарину, через яку темні сутності обману, скупости, образи, лукавства руйнують наші душі.

Думки під тиском обставин розтікаються, розхлюпуються, б'ють, розривають нас ізсередини, відтак переходять у вчинки.

Чи є в моїй душі такі недопрацювання? О, ціла купа. Вона більша за звалище металобрухту на заводі, що переробляє алюміній. Але моя біда ще й в іншому... Довший час я була схожа на людину, яка не може втримати шланг, бо тиск води надто високий. А потім я познайомилася з явищем сублімації та навчилася скеровувати свою енергію в правильне річище... Тому що не важливо, скільки води-енергії в моєму шлангові, а те, чи вмію я перетворювати її у власне щастя.

ЮНА ДУША, ЯКА ДОЖИВАЄ ВІКУ

Єва ніби почувалася винною за те, що посміла усміхнутися. Та хай яка вже та усмішка, але вона щира, вона в гармонії з її несміливістю. Власниця такої усмішки точно приховує якусь таємницю. Під опущеними кутиками її очей я помітила павутинку дуже дрібних перших зморшок. Щиру усмішку завжди супроводжує поява зморшок під очима, натомість лукаві люди посміхаються виключно ротом. Отже, Єва – щира.

Засміявшись, я вдихнула багато повітря. Пахло безвихідним становищем і песимізмом. Захотілося втекти далеко. І то бігти не озираючись. Краєчком ока я помітила безлад у її кімнаті.

– Бачила б ти, як у мене вдома раніше все блищало. Я завжди прибирала. А зараз сил нема, – сказала вона, опустивши плечі й очі.

Мені по-жіночому стало шкода її. Якщо ця молода жінка така знесилена зараз, то що ж буде далі? Хай там як, а одна з найголовніших жіночих чеснот – уміння створювати в домі затишок – була вимкненою опцією в схемі її життя.

– Нікому не кажи, Нелю, що я так живу... – прошепотіла Єва.

У моїй голові почав визрівати дурний план. От відправлю її кудись, а сама візьму ключі й приберу. Вона коли приїде, аж зойкне...

За мить здоровий глузд узяв верх над емоціями. “Ну що я верзу? За короткий час буде те саме, адже її свідомість не зміниться. А може, їй так добре?” – втихомирювала я свою душу.

Як вона докотилася до такого?

Я б зрозуміла, якби це була кімната бабусі, яка доживає віку... А якщо припустити, що Євина юна душа також уже доживає віку?

БИЛА ДУШУ ПО МОРДІ

– Під час першого карантину мені було настільки нудно, що я повністю змінила інтер'єр... Бо це, знаєш, прекрасний психотерапевтичний метод, щоб не здуріти. А ще, коли жінці зле або тривожно, то вона колотить цілою сім'єю і навіть далекими родичами. Тому найліпше – відволіктися на створення затишку. А тепер знов карантин, вдруге. Я б могла... Тобі... Із тобою...

Єва підвела голову і так уважно почала слухати, що тепер вже я зніяковіла. Люди довіряють тим, хто виплутався зі схожої ситуації... Я продовжила.

– Я викидала не лише матеріальний непотріб, але й тягарі стосунків, які, мов якір, пришвартували душу... Моє прибирання – це ніби гімнастика для розуму. Визнавши, що досі була тупа як валянок, я розминала м'яз любови – серце. Розправила плечі під час нетілесного вправлення – тренінгів, на які моя душа запросила сама себе. Через розтяжки свідомости боліли сухожилля думок...

Моя віднайдена в натовпі совість уперше не відвела погляду, коли дивилася на себе в дзеркало... Я ловила себе на спробах збрехати своєму внутрішньому “я”, зустрічала й біла свою душу по морді за те, що так довго спала. Найважча війна із собою, коли розумієш, що власні вчинки, як цукерки, загортаєш у папірці, а справам ближніх приписуєш погані мотивації.

Адже для себе ми – адвокати, а для інших – прокурори. Можемо швидко вибілітися у власних очах, забруднивши когось іншого.

Мені довелося багато читати й розглянути чимало психологічних теорій, щоб віднайти ту концепцію, яка стане в'язкою речовиною всього, що я думаю і роблю. Вона – як цемент для фундаменту, на якому буде стояти цілий будинок мого життя. І все це завдяки першому карантину...

Стало спекотно. Господиня відчинила кухонне вікно, і потік повітря прорвався через мереживо фіранки. Дотик свіжості ніби підбадьорив мене. Єві зателефонували. Вона почала шукати в сумці телефон, і мені здалося, що її руки тремтіли. Вона пішла в кімнату.

А я залишилася сидіти на табуреті, який піді мною хитався, і міркувала...

Вітер внутрішніх змін і той вітер, що його я відчувала фізично, завжди розвіювали мою тривогу. Або спогади дитинства... Цей дім трохи був схожий на той, у якому я росла. Згадала час, коли ще мама була жива. Тоді я, маленька, майструвала хатку, накинувши стару капю на два перевернуті крісла. У власноруч створеному паралельному світі я ховалася тоді, коли мої батьки сварилися й билися. Іноді клала ляльку спати, а сама виходила, щоб тато й мама зглянулися на мої сльози й перестали воювати одне з одним. Не допомагало...

Бажання облаштувати простір у нас змалку. З поламаних штахет, шин або на гіллі старого дерева ми будували укриття, гаражі, хатки для себе та наших іграшок. Я навіть зв'язувала високу траву мотузкою в гичку, формуючи маленьку модель хатинки, схожу на ту, в якій мешкають африканські пігмеї.

А тепер я люблю все змінювати. Уже й своїх домашніх замордувала. Вони не раз довго переконували мене, що шафа стоїть там, де й має бути. Але потім все ж тягнули її, несли, сунули...

На межі неприймання реальності й рожевих мрій про "прекрасне майбутнє" визріває страх. Саме страх за майбутнє тривожить жінок так, що вони починають тягати шафи, робити перестановки. Чоловіки ж переважно втискаються в дивани. Озброївшись пультом від телевізора, намагаються перечекати тривогу.

Невротичне...

Я колись часто уявляла дім, де геть немає порядку. У моїх фантазіях він був таким: на старій люстрі висить поточена міллю хустка з потріпаними торочками, гнила підлога з дірами. Рами старезних вікон струхлявіли, а двері – без замка і не зачиляються. Пороги стерті, на підлозі – вата, що випала з порваних м'яких крісел...

Добре починати справу з людиною, коли знаєш, як вона живе. Навіть у кінофільмах ми бачимо, як криміналісти роблять висновки про характер мешканця квартири на основі дрібних деталей в інтер'єрі.

Чи в брудному і смердючому просторі можна створити щось прекрасне, наприклад, збудувати сім'ю? У такому хаосі можна тільки страждати від самотності.

Так, бувають "перекоси", і я – приклад такого схиблення. Я можу без жалю здерти недавно поклеєні шпалери й тут же приліпити нові. І якби я не працювала над цією рисою, то переклеювала б шпалери щотижня, а так – раз на рік.

Єва повернулася в кімнату трохи збентежена. Я знову почала розповідати, що недавно взялася за свій дім, показала мозолі. Мовляв, до того в мене було таке саме.

У мене аж такого безладу не було ніколи. Просто я хотіла її підтримати.

– Ти добре кажеш, – промовила Єва, схрестивши руки на грудях.

Я поглядом упіймала цей жест і зауважила: руки вона схрестила не тому, що змерзла. Закрилася від мене. Оця її холодна манера повністю відповідала станові квартири. Вона, можливо, нікого не пускала в дім і душу, відгороджену від усіх схрещеними руками.

КУРТКА, В ЯКІЙ ТИ НІКОЛИ НЕ ПІДЕШ ДО ЛІСУ

Ще кілька років тому я б не повірила, що в молодій дівки сил нема. "Сапу в руки – і на город. Ось тобі панацея!" – сказала б я, сплутавши депресняк із лінню. Але зараз, начитавшись мудрих книжок про вітальну енергію, вірила словам цієї блідої й чимось знесиленої молодій особи. Тому, повправлявшись подумки із власним голосом, дзвінко й весело сказала:

– Знаєш, Єво, я отримала стільки інсайтів у процесі прибирання! До прикладу, відкрила шафу, а там – куртка, що давно отримала назву "Колись я піду в ній до лісу". А потім подумалося, що я кілька разів уже була в лісі не в цій куртці...

Раптом до мене прийшло усвідомлення, що ми тримаємося за речі не тому, що вони нам потрібні, а через тривожність. Адже що буде на тому місці, де зберігалася куртка, невдалі стосунки, погані емоції? Порожньо?! Оцей страх не дозволяє викидати з життя непотріб. Тому нічого не змінюється.

– І що ти зробила? – поцікавилася Єва.

– Я без жалю її... Ух, полегшало... А потім так само зі звичками, що не приносять користі... Спогадами. Важкими мріями, бо вони не мої, а кимось нав'язані. Тупими балачками ні про що... Отак-то...

Робота над собою починається з куртки, яка нарешті пішла далеко... Але не до лісу!

Дівчина затримала погляд, дивлячись у бік шафи. Я задумалася, що важить своєчасно сказане слово! Соломон сказав, що воно – мов яблучка на срібній тарелі.

Та перший порух – то таке... Це не означає, що людина візьметься за голову. Тієї мотивації може вистачити тільки на цей погляд.

А до зустрічі...